

РЕШЕНИЕ

№ 4207

гр. София, 26.09.2011 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД СОФИЯ-ГРАД, Второ отделение 34 състав, в публично заседание на 07.06.2011 г. в следния състав:

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪДИЯ: Мартин Аврамов

при участието на секретаря Ася Атанасова, като разгледа дело номер **9429** по описа за **2010** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 145-178 от АПК във връзка с чл. 11, ал. 4 от ППЗСПЗЗ.

Г. Ц. С., Ц. С. В., Д. Б. С., М. Ц. С., В. С. С., Р. Г. В. и Ц. Б. С. обжалват Заповед № РД-09-299/03.07.2008 г. на кмета на район „Л.“ – Столична община в частта, с която е определена като застроена част от бившия имот № 5100073, нанесен в кад. лист № 214 от помощния план по чл. 13а, ал. 1 от ППЗСПЗЗ, с площ от 322 кв.м., означена с букви А-Б-В-Г-Д-А от комбинираната скица към заключението на вещото лице, прието по адм. дело № 4441/2009 г. по описа на Административен съд – София-град. Предметът на спора е очертан от Решение № 14384/25.11.2010 г. на ВАС по адм. дело № 2719/2010 г., с което е отменено Решение № 88/09.12.2009 г. по посоченото дело на АССГ в частта, отхвърляща жалбата срещу заповедта по отношение на индивидуализираната по-горе площ от имота, и делото е върнато за ново разглеждане от първостепенния съд.

Ответникът – кмета на район „Л.“ – Столична община, не взема участие в съдебното производство и не изразява становище по оспорването.

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД – СОФИЯ-ГРАД, след като прецени доводите на страните и събраните по делото доказателства, приема за установено от фактическа страна следното:

Административното производство е образувано по молба вх. № АГ-10-475/26.04.2007 г. за издаването на скица и удостоверение по чл. 13 от ППЗСПЗЗ за имот пл. № 5100073,

записан в регистъра на бившите имоти на името на С. К. – наследодател на оспорващите. В процедурата по чл. 11, ал. 4 от ППЗСПЗЗ искането е разгледано от техническата комисия на район „Л.“ – Столична община, която с решение по т. 13 от Протокол № 3/17.10.2007 г. е приела за застроена цялата площ на имота. Предмет на Заповед № РД-09-299/03.07.2008 г. е одобреното решение на техническата комисия, включително и в оспорената и подлежаща на контрол в настоящото производство част. След връщането на делото от ВАС за ново разглеждане и в изпълнение на указанията на касационната инстанция са приети заключенията на две съдебно-технически експертизи, изготвени съответно от вещите лице инж. В. Д. и инж. Д. Ч.. Според първото заключение частта от имота, индивидуализирана на скицата към приетата при първоначалното разглеждане на делото експертиза, с графично изчислена площ от 322 кв.м., е незастроена (част от УПИ II, кв. 51 и представлява затревена площ), с изключение на 122 кв.м. сервитутно отстояние – прилежаща площ към захранващ електрически кабел, водещ началото си от действащ ТП. При повторната експертиза е изследван въпросът за сервитутната зона около подземния кабел в съответствие с правилата по чл. 7, ал. 1, т. 1 и Приложение № 1 на относимата към случая Наредба № 16/09.06.2004 г. за сервитутите на енергийните обекти. Вещото лице Ч. е констатирала, че подземният непроходим инсталационен канал, преминаващ през тази част от имота, е действащо трайно инженерно съоръжение, в което са положени проводни за пренасяне на електроенергия от ТП до потребителите. Размерът на сервитутната зона е определен на 100 кв.м. по цифри 6-5-4-1-2-9-10-7-6 към комбинирана скица № 3 от заключението. По отношение на останалата площ е потвърдено заключението, че имотът е незастроен в частите съответно от 193 кв.м. и 29 кв.м. по цифри 7-8-9-10-7 и 1-2-3-4-1.

При така установената фактическа обстановка съдът достига до следните правни изводи:

Жалбата е частично основателна.

1. а. С издаването на оспорената заповед кметът на район „Л.“ е упражнил правомощието си по чл. 11, ал. 4 от ППЗСПЗЗ да одобри решението на техническата служба на района, с което е определена застроената част от процесния имот. Спорният по делото въпрос, който обуславя материалната законосъобразност на административния акт като елемент от фактическия състав на реституционното производство, е свързан с частта от имота с площ от 322 кв.м., която е възприета за застроена по смисъла на чл. 11, ал. 3 от ЗСПЗЗ и неподлежаща на възстановяване. Констатациите в приетите по делото експертни заключения съвпадат относно съществуването на незастроена площ, като несъответствието при изчисляването на конкретния ѝ размер произтича от величината на обсъдената сервитутна зона към подземната кабелна тръбна мрежа – тя обуславя и индивидуализирането на незастроената част в пределите на частта от 322 кв.м. При установяването ѝ повторната експертиза (неоспорена от страните) е извършена според приложимите правила на Наредба № 16/09.06.2004 г. за сервитутите на енергийните обекти, поради което изводите на съда във връзка с преценката на застроените и незастроени площи следва да бъдат основани на нея.

б. Несъответствието между обективизираните в административния акт фактически основания и заключението на техническата експертиза по отношение на свободната за възстановяване площ на имота води до извода за неправилна преценка в хода на

административното производство на фактите, представляващи материално-правни предпоставки за издаването на заповедта. Това дава основание на съда да приеме, че в тази си част обжалваният акт е засегнат от порока по чл. 146, т. 4 от АПК – противоречие с материално-правните разпоредби.

2. а. В останалата му част административният акт е материално законосъобразен. Констатациите на техническата служба по резултата си съответстват и на заключенията на вещите лица. Площта от 100 кв.м. на спорната част от имота, заключена между цифри 6-5-4-1-2-9-10-7-6 и оцветена с жълт цвят на комбинирана скица № 3 от заключението на инж. Ч. е сервитутно отстояние на обект на инфраструктурата. Това фактическо установяване определя имота в посочената част като застроен и неподлежащ на възстановяване (чл. 10б, ал. 1 от ЗСПЗЗ във връзка с чл. 11, ал. 3 и § 1в от ДР на ППЗСПЗЗ).

б. Неоснователно е възражението на пълномощника на жалбоподателите относно възможността съоръжението да бъде преместено и частта от имота, попадаща в сервитутната зона, да бъде квалифицирана като незастроена. Електрическият кабел е трайно действащо подземно съоръжение и в това си качество попада в хипотезата на § 1в от ДР на ППЗСПЗЗ, т.е. препятства възможността за възстановяване на собствеността. Неотносимо към този извод е обстоятелството, че от техническа гледна точка е реализируемо изместването на инсталационния канал. Преценката дали имотът е застроен се предпоставя от фактически съществуващото положение и не е дължимо съобразяването ѝ с волята на реституентите да придобият собствеността върху цялата площ на имота, респ. с бъдещите им инвестиционни намерения.

3. При извършената в изпълнение на чл. 168 във връзка с чл. 146 от АПК служебна проверка за законосъобразност, съдът не констатира наличието на други основания за отмяната или обявяването на административния акт за нищожен. Обжалваната заповед е издадена от компетентен по смисъла на чл. 11, ал. 4 от ППЗСПЗЗ орган и в предвидената от чл. 59, ал. 2 от АПК форма. Фактическият състав по издаването на акта съответства на административно-производственото правило на чл. 11, ал. 4 от ППЗСПЗЗ – прието е решение от техническата служба на района. Заповедта не противоречи и на целта на закона, тъй като е насочена към определянето на подлежащата на възстановяване част от имота, предмет на претендираното право на реституция.

Изложеното мотивира съда да отмени обжалваната заповед в частта относно площта на имота, която е незастроена, и да реши делото по същество като определи свободната за възстановяване незастроена част в съответствие с дължимата. В частта, отнасяща се до площта от имота, която административният орган законосъобразно е приел за застроена, жалбата следва да бъде отхвърлена. Съобразно с уважената част от оспорването и на основание чл. 143, ал. 1 от АПК, на жалбоподателите следва да бъдат присъдени съдебни разноски за платени възнаграждения за вещи лица и адвокат в размер на 400 лв.

Воден от горното и на основание чл. 172, ал. 2 и чл. 173, ал. 1 от АПК, Административен съд – София-град

Р Е Ш И :

ОТМЕНЯ Заповед № РД-09-299/03.07.2008 г. на кмета на район „Л.”– Столична община в частта, с която са определени като застроени площите от 193 кв.м. по цифри 7-8-9-10-7 и от 29 кв.м. по цифри 1-2-3-4-1 на бившия имот № 5100073, нанесен в кад. лист № 214 от помощния план по чл. 13а, ал. 1 от ППЗСПЗЗ, обозначени със зелен цвят на комбинирана скица № 3 към заключението на вещото лице инж. Д. Ч. (неразделна част от решението и подписана от съдебния състав), И ОПРЕДЕЛЯ ПОСОЧЕНИТЕ ЧАСТИ ОТ ИМОТА КАТО НЕЗАСТРОЕНИ.

ОТХВЪРЛЯ жалбата на Г. Ц. С., Ц. С. В., Д. Б. С., М. Ц. С., В. С. С., Р. Г. В. и Ц. Б. С. срещу Заповед № РД-09-299/03.07.2008 г. на кмета на район „Л.” – Столична община в останалата ѝ част.

ОСЪЖДА Столична община да заплати на Г. Ц. С., Ц. С. В., Д. Б. С., М. Ц. С., В. С. С., Р. Г. В. и Ц. Б. С. сумата от 400 (четиристотин) лева разноски по делото.

Решението подлежи на обжалване пред Върховния административен съд с касационна жалба в 14-дневен срок от съобщението до страните, че е постановено.

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪДИЯ: